

Thinget overhovedet, om det var ret, at Skautionen skulde kunne forbrydes, naar det ikke kunde bevises, at de Naagjældende havde gjort noget Urigtigt i deres Virksomhed, om det var rigtigt at overlade vilfaarligt til Autoriteterne uden Videre at affætte den Bedkommende eller uden noget Bevis at lade Skautionen være forbrudt. Det synes jeg dog er for Meget at forlange. Naar den ærede sidste Taler (Neergaard) stillede en Henvendelse til Flertallet om at faae Vædringerne til at gjælde for det øvrige Land, men ikke for Sjøbenhavn, da er det en Henvendelse, som vi ikke skulle undlade at tage under Overveelse. Han mente, at der særlig i Sjøbenhavn foregik paa dette Omraade standaløse Misbrug, der ikke nu rigtig kunne rammes. Det kan gjerne være, det skal jeg ikke benægte, ogjaa jeg er tilbøielig til at tro, at det er saaledes. Men disse standaløse Misbrug, mon de kunde finde Sted, dersom Flertallets Vædringsforslag blev vedtaget? Jeg tror det ikke. De kunne derefter ikke tage mere, end de have Lov til ifølge deres Taxter. De kunne ikke tage imod Vogerende, de kunne ikke oprette Vordeller eller Gæstgiverier osv. Der er i det Hele, naar Vædringsforslaget gennemlæses med Opmærksomhed, en saadan Mængde indskrænkende Bestemmelser, at jeg tror, at dersom Politiet ikke her vil holde sin Haand over Vordellerne s. Gr. og se igjennem Fingre med, hvad de flette Fæstemænd, for at bruge det Udtryk, som nu er kommet frem, vilde finde paa at gjøre, saa vil et dygtigt og aarbaagent Politi kunne forhindre alle de Misbrug, som nu finde Sted, og som muligvis ikke kunne undgaaes ved den nuværende Ordning. Det har netop været Flertallets Opgave ved de Vædringsforslag, det har søillet, at stabe en Tilstand, hvor saadanne Misbrug vilde være saa godt som umulige.

Lutein: Jeg slutter mig fuldstændig til Flertallets Forslag og vil stemme for det; men jeg har hørt om Ordet for at henlede Udvalgets Opmærksomhed paa § 2, som jeg antager ved en Uagtømhed er bleven anderledes, end Udvalget egentlig vilde have den; og hvis Udvalget er enigt med mig, antager jeg, at det inden 3die Behandling vil foretage en Vædring deri. Følgen af § 2, som den her foreligger fra Udvalget, vil jo være, at en Mand, der har været straffet eller iøvrigt mangler Betingelserne for at kunne faae Næring som Fæstemand, vil kunne lade sin Kone tage den Bevilling; han behøver kun at faae Formueskælfabet hævet. Jeg veed oprigtig

talt ikke, hvorledes det gaar til, men jeg antager at for saadanne Folk, som ofte ikke eie Noget, vil denne Ophævelse ikke være vanskelig at faae ordnet; og naar det er stet, kan en saadan straffet Person lade sin Kone tage Næringsbevis som Fæstekone, eller hvad det nu hedder, og saa drive de To Forretningen. Konen kan efter Forslaget ikke faae Næringsbevis, hvis Manden er Gæstgiver eller har Pensionat eller noget Lignende, men hvis han er en stor Tyveknaegt, der er straffet for alle mulige Forbrydelser, saa kan hun godt faae det. Jeg antager ikke, at dette har været Udvalgets Mening, og hvis Udvalget er af samme Mening som jeg, at det er en Uagtømhed, saa haaber jeg, at man vil se at julle Vædringsforslag til 3die Behandling, hvorved man affæsker Muligheden for, at slike Personer kunne omgaa Loven og faae Næringsbevilling. — Det var det, jeg havde at sige om denne Sag; men da jeg nu har Ordet, vil jeg benytte Veiligheden til at bringe Justitsministeren en rigtig varm Tak for en Yttring han før fremkom med. Det var den, at naar der en Gang var givet en saadan Frihed, saa kunde den ikke senere tages tilbage. Jeg glædede mig oprigtig ved at høre Justitsministeren udtale, at naar vi en Gang have faaet Friheden, ville vi ikke af med den igjen. Deri er jeg fuldstændig enig med Justitsministeren, og det tænker jeg, at Flertallet i denne Forsamling er.

Ordføreren (Schjøth): Jeg vil svare den sidste ærede Taler med at sige, at Udvalgets Flertal har anset Bestemmelsen i Slutningen af § 6 for at være tilstrækkelig over for den Antæ, der kan reises med Hensyn til dette Punkt, og som det ærede Medlem nu har reist. Det ærede Medlem synes kun at have Die for det Tilfælde, at Manden paa Grund af en Straffedom ikke kan faae Næringsbevilling. Men maa jeg spørge det ærede Medlem, hvorledes han vil stille sig, hvis det er Konen, der er straffet, saa hun ikke kan faae Næringsbevilling? (Lutein: Gaaft paa samme Maade). Ja, det forekommer mig dog, at det er at gjøre Egteskællernes Solidaritet for stærk, om en Dom, der er overgaaet den ene, skulde gjøre det umuligt for den Anden at ernære sig paa hæderlig Maade. — Til det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Neergaard) vil jeg sige — uden at jeg iøvrigt vil tage noget Standpunkt overfor det Spørgsmaal, han har reist — at der naturligvis ikke kan være Noget til Hinder for, at Udvalget overveier hans Hensætning mellem anden og tredje Behandling; men en væsentlig Støtte